

går som katten om den varme grød og lader være med at forholde sig til det væsentlige problem i forhold til afviste asylansøgere, nemlig spørgsmålet om, hvor lang tid man kan sidde i et asylcenter. Er der ikke noget loft over, hvor lang tid mennesker kan leve i et center? Det er det væsentlige spørgsmål. Og hvordan forholder Socialdemokraterne sig egentlig til det?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg mener faktisk, at jeg ret klart og tydeligt forklarede, at der ikke er noget loft; det er ikke tidsperspektivet, men indholdet, der er det vigtige. Og i den situation må vi give mulighed for arbejde og praktik osv. Socialdemokraterne har heller ikke noget problem med, at man som asylansøger bliver selvforsørgende, heller ikke som afvist bliver selvforsørgende og flytter ud fra centeret, men stadig væk er det altså under den forudsætning, at når man kan rejse hjem, så skal man.

Virkeligheden i Danmark på asylcentre er jo, at de her mennesker ikke kan rejse hjem, som forholdene er nu. Og her tillader vi som nation brutalt set, kan man sige, at lade dem sidde og sygne hen og gå til som mennesker.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det sidste er jeg sådan set fuldstændig enig med ordføreren i. Men jeg synes stadig væk, at vi mangler et svar. Jeg må rose ordføreren for ærligheden. Jeg svarede ikke på det med, hvor lang tid man skulle være i et asylcenter, hedder det oppe fra ordføreren, og det er jo rigtigt, for det blev der ikke svaret på. Det er blevet negligeret.

Jeg tror bare, at det, der er det væsentlige, er, at ens liv ikke er sat på standby i et asylcenter. Folketingets Integrationsudvalg har for nylig besøgt bl.a. Asylcenter Avnstrup, hvor vi kunne møde en 14-årig knægt, der havde siddet 8 år i danske centre. Er det virkelig en barndom at tilbyde mennesker?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Nu skal hr. Simon Emil Ammitzbøll lytte rigtig godt efter. Jeg har sagt: Jeg kan ikke svare på, hvor lang tid man kan sidde i et asylcenter, men jeg kan svare på, at Socialdemokraterne vil foreslå, at i den tid, hvor asylansøgerne sidder i danske asylcentre, skal de have muligheder for en værdig og en ordentlig tilværelse. Og det bety-

der eksempelvis også, at de børn, som nævnes og refereres til her, som vi har mødt rundt omkring på vores ture til asylcentre, naturligvis også skal have muligheder for at få en ordentlig skolegang, få noget viden, noget læring og blive bygget op som hele mennesker, og at de voksne altså får muligheder for at kunne arbejde, også at udvikle sig og få nogle kompetencer, som de kan bruge fremadrettet, så de, når forholdene tillader det, kan rejse hjem til deres hjemland. Det er det, man skal, når man er afvist.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så siger jeg tak til ordføreren, for der er ikke flere spørgsmål. Jeg beder den næste ordfører, hr. Jesper Langballe, komme på talerstolen.

Jesper Langballe (DF):

Forslagets bemærkninger indledes med noget, der ligner en politisk bekendelse: Socialdemokraterne er fast besluttede på at hjælpe de svageste i samfundet.

Med de ord signaleres en erindring om, hvad der engang var det lysende ... Jeg venter lige, til hr. Troels Ravn er med.

Kl. 17.05

Jeg citerede den politiske bekendelse, der indleder det hele: Socialdemokraterne er fast besluttet på at hjælpe de svageste i samfundet.

Med de ord signaleres en erindring om, hvad der engang var det lysende mål for Socialdemokratiet: solidariteten med de små i landet, med arbejderen på fabrikken, med tyendet i landbruget.

Men med tiden blev arbejderpartiet et ideologisk parti, hvor de intellektuelle tog magten under Jens Otto Kragh og især under Anker Jørgensen. Slagordet solidaritet blev bevaret og dyrket, men mere og mere som en museums-genstand. Der skete nemlig det, at solidariteten blev adresseløs. Det var ikke mere konkrete danske mennesker, man ville hjælpe. Det var hele verden. Solidariteten med bestemte mennesker på den jord, hvor man selv går og arbejder, antog karakter af et program for overjordisk godhed, der favnede alt i himlen og på jorden. En sådan adresseløs solidaritet bliver tillige indholdsløs, da den nu ikke orienterer sig mod konkrete eksisterende mennesker, men ud fra ens egen idé og ud fra ideologens egen følelse af godhed.

Udlændingepolitikken blev Socialdemokraternes pæl i kødet. Det illustrerer det lysende klart. Da solidariteten ikke længere havde nogen